

‘Ontzet en opgetogen verlieten Maria van Magdala en de andere Maria haastig het graf,’ zo begint het evangelie van vandaag. De twee vrouwen, ze zijn vol verdriet over de dood van Jezus, maar ook vol vreugde door het bericht dat Jezus is opgestaan uit de dood. Ze voelen tegelijk angst én vreugde. Ze worden overmeesterd door tegenstrijdige gevoelens. Tegenstrijdige gevoelens die ook wij kennen zoals vorige week bij het horen van de berichten over aanslagen en terreur. Je wordt erdoor ontregeld en tegelijk gaat toch het leven door. Het zijn gevoelens die we ook kennen bij het bezoeken van het kerkhof. De gang naar het graf van een dierbare kan ook bij ons dubbele gevoelens oproepen. Gevoelens van rust en van verdriet. De twee vrouwen zijn nog vol verdriet over de onverbiddelijke dood van Jezus, net zo onverbiddelijk als de dood van onze geliefden die we uit handen moesten geven. En dan wordt het verdriet doorbroken. De dood is blijkaar toch niet het laatste en uiteindelijke. Er is iets heel nieuws, dat je niet verwacht. Dat wordt nog versterkt als Jezus de vrouwen in de tuin ontmoet. Hij groet de vrouwen en stelt hen gerust. Wees niet bang. Zij omklemmen zijn voeten en aanbidden Hem. Ze zien blijkaar in zijn gestalte Gods aanwezigheid. Vervolgens wijst Jezus hoe ook wij iets van God kunnen zien. “Zeg maar aan mijn broeders dat ze naar Galilea moeten gaan. Daar zullen zij mij zien.” Dat is de boodschap van Pasen, de boodschap van Verrijzenis: Jezus’ liefde is niet verdwenen. Deze vrouwen voelen Hem. Hij wijst hen een weg ten leven: Ga terug naar je gewone leven. Daar zal je Jezus’ liefde ontmoeten. In je eigen dagelijkse leven zal je Hem ervaren, hoe hij genezend rondgaat, hoe Hij brood breekt en deelt door jullie handen. En ook wij kunnen in ons dagelijks leven merken dat Jezus met ons meegaat, als wij net als Hij het brood breken en delen en andere mensen te hulp komen. Met het wonder van Pasen, de opwekking van Jezus uit de doden, maakt God duidelijk dat wij niet in een dichte gesloten wereld leven. Ons leven is niet zin- en doelloos, ook al breekt misschien alles onder onze handen af. Wij mogen ons herkennen in de situatie van de vrouwen. Na het kruis waren zij gebroken mensen. Hun droom was vervlogen, hun leven was kapot. Maar dat veranderde. Van hopeloze mensen werden zij mensen van vertrouwen, vol vuur en vreugde. Dat is de boodschap van Pasen.

Kan het ook ons overkomen: dat wij vastzitten in een situatie waar we niet meer uit los denken te komen, en dat er dan iets ongelooflijks gebeurt. Misschien wordt het ook ons gegeven: dat we andere dingen zien, nieuwe mogelijkheden die we van tevoren nooit hadden kunnen bedenken. Het gaat erom dat er in ons eigen leven iets met ons gebeurt. Dat we in Jezus’ voetspoor, door verdriet en lijden heen, opstaan en tot nieuw leven komen. Dat we zélf ook opstaan. Dat kunnen we doen met kleine stapjes. Geleidelijk aan het leven weer oppakken. Tot slot wil ik nog even stilstaan bij de bewakers van Jezus’ graf. Ook zij zijn bang en geschrokken. Het verschil is dat bij de vrouwen die worstelen met hun gevoelens uiteindelijk het hart zich langzaam vult met geloof, terwijl de soldaten kiezen voor de zekerheid van het bestaan. Ze laten zich omkopen om een leugen in de wereld te brengen. Alles kon maar beter bij het oude blijven. Op deze paasmaandag baden we in psalm 30 in dankbaarheid over God die ons omhoog trekt en onze droefheid veranderd in blijdschap. God die ons doet leven, voorgoed.